

P.C. Cast & Kristin Cast

Onveilig



1

De droom begon met het geluid van klapwiekende vleugels. Achteraf besef ik dat ik had kunnen weten dat dat een slecht teken was, gezien het feit dat de Raafspotters waren bevrijd en zo, maar in mijn droom was het gewoon achtergrondgeluid, zoals het gezoem van een ventilator of een ruisend tv-scherf.

In mijn droom stond ik midden in een prachtige wei. Het was nacht, maar er stond een enorme vollemaan vlak boven de bomen die de wei omzoomden. Het zilverblauwe licht was sterk genoeg om schaduwen te werpen en alles het aanzien te geven van een onderwaterwereld, een indruk die werd versterkt door de lichte bries die het zachte gras tegen mijn blote benen blies als kabbelende golven tegen de oever van een meer. Dezelfde wind tilde mijn dikke, donkere haar van mijn naakte schouders en voelde aan als zijde die langs mijn huid streek.

Blote benen? Naakte schouders?

Ik keek naar beneden en slaakte een verrast gillette. Ik droeg een ultrakorte mini-jurk van hertenleer, met een wijde v-hals, zowel voor als achter, die mijn schouders en een heleboel huid bloot liet. De jurk was spectaculair. Hij was wit en versierd met franje, veren en schelpen, en leek in het maanlicht te stralen. Hij was bestikt met kralen in ingewikkelde patronen, die onvoorstelbaar mooi waren.

Wat is mijn verbeeldingskracht toch cool!

De jurk riep een herinnering op, maar ik sloeg er geen acht op. Ik wilde niet te diep nadenken – ik droomde! In plaats van na te denken over déjà-vumomenten danste ik gracieus door de wei, terwijl ik me afvroeg of Zac Efron of misschien zelfs Johnny Depp opeens zou verschijnen om heftig met me te gaan flirten.

Ik keek om me heen terwijl ik deinend op de wind rondzwierde en meende de schaduwen tussen de grote bomen op een vreemde manier te zien bewegen. Ik bleef staan en tuurde de duisternis in om te zien wat er tussen de bomen gaande was. Mij en mijn vreemde dromen kennende had ik waarschijnlijk flessen bruine frisdrank in het leven geroepen die als bizarre vruchten aan de takken hingen, wachtend tot ik ze zou plukken.

Op dat moment verscheen hij.

Aan de rand van de wei, net binnen de schaduw van de bomen, nam een gestalte vorm aan. Ik kon zijn lichaam zien omdat het maanlicht op de gladde, naakte lijnen van zijn huid viel.

Naakt?

Ik stond als aan de grond genageld. Was mijn verbeelding gek geworden? Ik had er echt geen behoefte aan om met een naakte vent rond te dartelen in een wei, al was het de onvoorstelbaar mysterieuze Mr Johnny Depp in eigen persoon.

‘Je aarzelt, mijn lief?’

Bij het geluid van zijn stem trok een rilling door mijn lichaam, en door de bladeren van de bomen fluisterde gruwelijk, spottend gelach.

‘Wie ben je?’ Ik was blij dat mijn droomstem niet de angst verried die ik voelde.

Zijn lach was even diep en mooi als zijn stem, en even angstaanjagend. Het geluid weergalmde door de takken van de toekijkende bomen tot het bijna zichtbaar in de lucht om me heen zweefde.

‘Doe je alsof je me niet kent?’

Zijn stem streek langs mijn lichaam, en de haartjes op mijn armen gingen rechtovereind staan.

‘Nee, ik ken je. Ik heb je bedacht. Dit is mijn droom. Je bent een mengeling van Zac en Johnny.’ Ik aarzelde en tuurde naar hem. Ik sprak onverschillig, hoewel mijn hart als een gek tekeering omdat het me duidelijk was dat deze man geen mengeling van die twee filmsterren was. ‘Nou, misschien ben je Superman of een sprookjesprins,’ zei ik, reikend naar alles behalve de waarheid.

‘Ik ben geen hersenspinsel. Je kent me. Je ziel kent me.’

Ik had mijn voeten niet bewogen, maar mijn lichaam ging lang-

zaam naar hem toe, alsof zijn stem me naar hem toe trok. Ik bereikte hem en keek op en...

Het was Kalona. Dat had ik geweten vanaf de eerste woorden die hij had gesproken. Ik had het alleen niet aan mezelf willen toegeven. Hoe kon ik hem hebben gedroomd?

Een nachtmerrie, dit moest een nachtmerrie zijn, geen droom.

Zijn lichaam was naakt, maar niet volledig stoffelijk. Het flakkerde en bewoog in de strelende bries. Achter hem, in de donkergroene schaduwen van de bomen, zag ik de spookachtige gedaanten van zijn kinderen, de Raafspotters. Ze hielden zich aan de takken vast met de handen en voeten van mannen en keken me aan met mannenogen in gemuteerde vogelgezichten.

‘Wil je nog steeds beweren dat je me niet kent?’

Zijn ogen waren donker, een sterreloze hemel. Ze leken het substantieelste aan zijn hele wezen. Zijn ogen en zijn zoetvloeiende stem. *Dit mag dan een nachtmerrie zijn, maar het is en blijft mijn nachtmerrie. Ik kan gewoon wakker worden! Ik wil wakker worden! Ik wil wakker worden!*

Maar ik werd niet wakker. Ik kon niet wakker worden. Ik was mezelf niet meester. Kalona had de macht in handen. Hij had deze droom in elkaar gezet, deze donkere nachtmerrieachtige wei, en mij op de een of andere manier daarnaartoe gehaald en de deur naar de werkelijkheid achter ons dichtgetrokken.

‘Wat wil je?’ Ik sprak snel, zodat hij niet zou horen dat mijn stem beefde.

‘Je weet wat ik wil, mijn lief. Ik wil jou.’

‘Ik ben niet je lief.’

‘Natuurlijk wel.’ Nu bewoog hij; hij kwam zo dicht bij me staan dat ik de kou voelde die zijn onstoffelijke lichaam uitstraalde. *‘Mijn A-ya.’*

A-ya was de naam van de vrouw die de wijze vrouwen van de Cherokees eeuwen geleden hadden geschapen om hem in de val te lokken. Paniek overspoelde me. ‘Ik ben A-ya niet!’

‘Je beheerst de elementen.’ Zijn stem was een liefkozing, afschuwelijk en heerlijk, fascinerend en angstaanjagend.

‘Gaven van mijn godin,’ zei ik.

‘Je hebt een keer eerder de elementen beheerst. Je bent ervan gemaakt. Gevormd om me lief te hebben.’ Zijn enorme donkere vleugels gingen omhoog. Langzaam fladderend kwamen ze naar voren en omsloten me in een spookachtige omhelzing die zo koud was als ijs.

‘Nee! Je verwacht me met iemand anders. Ik ben A-ya niet.’

‘Je vergist je, mijn lief. Ik voel haar in jou.’

Zijn vleugels omklemden mijn lichaam en trokken me dicht naar zich toe. Hoewel zijn lichaam maar voor een deel stoffelijk was, voelde ik hem. Zijn vleugels waren zacht. Winters koud tegen de warmte van mijn dromende zelf. De omtrek van zijn lichaam was ijzige mist, die mijn huid deed tintelen, elektrische stroom door mijn lichaam joeg en me vervulde met een heet verlangen dat ik niet wilde voelen, maar waartegen ik me niet kon verzetten.

Zijn lach was verleidelijk. Ik wilde erin verdrinken. Ik boog me voorover, deed mijn ogen dicht en snakke naar adem toen de kilte van zijn geest mijn borsten raakte en een sensatie die pijnlijk maar tegelijkertijd heerlijk erotisch was naar bepaalde plekken in mijn lichaam joeg, waardoor ik het gevoel kreeg dat ik mezelf niet meer in bedwang had.

‘Je vindt de pijn lekker. Hij brengt je genot.’ Zijn vleugels werden dwingender, zijn lichaam harder, kouder en hartstochtelijker toen het zich tegen me aan drukte en de pijn ondraaglijk werd. *‘Geef je aan me over.’* Zijn mooie stem werd onvoorstelbaar verleidelijk toen zijn begeerte toenam. *‘Ik heb eeuwen in je armen doorgebracht. Nu zal onze vereniging door mij worden beheerst en zul je zwelgen in het genot dat ik je kan schenken. Bevrijd je van de ketenen van je verre godin en kom tot mij. Wees mijn lief, in lichaam en in ziel, en ik schenk je de wereld!’*

De betekenis van zijn woorden penetreerde het waas van pijn en genot als zonlicht dat de dauw verteert. Ik hervond mijn wil en maakte me los uit de omhelzing van zijn vleugels. Slierten ijzige, zwarte rook kronkelden om mijn lichaam, hechtten zich eraan vast... strelend... liefkozend...

Ik schudde mezelf als een pissige kat die regen van zich af schudt, en de donkere slierten gleden van mijn lichaam. ‘Nee! Ik ben je lief niet. Ik ben A-ya niet. En ik zal Nux nooit mijn rug toekeren!’

Toen ik Nux’ naam uitsprak, spatte de nachtmerrie uiteen.

Ik schoot overeind in mijn bed, terwijl ik beefde en naar lucht hapte. Stevie Rae lag naast me te slapen, maar Nala was klaarwakker. Ze gromde zacht. Ze had een hoge rug opgezet, haar hele lichaam was opgeblazen, en ze staaarde met tot spleetjes geknepen ogen naar de lucht boven me.

‘O jee!’ Ik sprong van het bed, draaide me met een ruk om en keek naar boven in de verwachting Kalona als een reusachtige vleermuis boven het bed te zien hangen.

Niets. Er was helemaal niets.

Ik pakte Nala op en ging op het bed zitten. Met trillende handen aaide ik haar. ‘Het was maar een droom... een nare droom... het was gewoon een nare droom,’ zei ik, maar ik wist dat dat een leugen was.

Kalona was echt, en op de een of andere manier kon hij me via mijn dromen bereiken.

2

Oké, dus Kalona kan je dromen binnendringen, maar nu ben je wakker, dus verman je! zei ik streng tegen mezelf terwijl ik Nala aaide en me liet sussen door het vertrouwde gespin van mijn kat. Stevie Rae bewoog zich in haar slaap en mompelde iets wat ik niet kon verstaan. Toen glimlachte ze en slaakte ze een zucht, zonder wakker te worden. Ik keek op haar neer, blij dat zij meer geluk had met haar dromen.

Ik sloeg voorzichtig de deken terug waaronder ze zich behaaglijk had opgekruld, en mijn opluchting was groot toen ik zag dat er geen bloed door het verband sijpelde dat de afschuwelijke wond bedekte van de pijl die haar had doorboord.

Ze bewoog zich weer. Nu trilden haar oogleden en gingen haar ogen open. Ze leek even niet te beseffen waar ze was, maar toen glimlachte ze slaperig naar me.

‘Hoe voel je je?’ vroeg ik.

‘Gaat wel,’ zei ze versuft. ‘Je moet je niet zo veel zorgen maken.’

‘Het is een beetje lastig om me geen zorgen te maken als mijn beste vriendin elke keer weer doodgaat,’ zei ik, en ik beantwoordde haar glimlach.

‘Ik ben deze keer niet doodgegaan. Alleen maar bijna.’

‘Mijn zenuwen vertellen me dat ik tegen je moet zeggen dat dat “bijna” weinig verschil maakt.’

‘Zeg maar tegen je zenuwen dat ze hun kop moeten houden en rustig moeten gaan slapen,’ zei Stevie Rae, terwijl ze haar ogen dichtdeed en de deken weer over zich heen trok. ‘Het gaat goed met me,’ zei ze. ‘Alles komt goed.’ Haar ademhaling werd rustig en ik zweer je dat ze in een oogwenk weer heerlijk lag te slapen.

Ik smoorde mijn diepe zucht en kroop het bed weer in, maar kon mijn draai niet vinden. Nala nestelde zich tussen Stevie Rae en mij en mi-uf-auwde knorrig, wat naar ik wist betekende dat ze wilde dat ik rustig bleef liggen en ging slapen.

Slapen? En misschien weer dromen? Echt niet. Geen denken aan.

In plaats daarvan hield ik Stevie Raes ademhaling in de gaten terwijl ik Nala afwezig aaide. Het was gewoon bizar hoe normaal alles leek in het bubbeltje van vrede dat we hier hadden gecreëerd. Nu ik keek naar Stevie Rae terwijl ze sliep, vond ik het moeilijk te geloven dat haar borst luttele uren geleden door een pijl was doorboord en dat we hadden moeten vluchten uit het Huis van de Nacht, terwijl chaos onze wereld verscheurde. Omdat ik niet in slaap wilde vallen, ging ik in gedachten terug naar de gebeurtenissen van de nacht. Terwijl ik alles de revue liet passeren, was ik weer verbaasd dat ook maar één van ons het had overleefd...

Ik dacht eraan dat Stevie me ongelooflijk genoeg had gevraagd om een pen en papier te pakken omdat het haar een goed moment leek om een lijst te maken van de spullen die we naar de tunnels moesten brengen, zodat we genoeg voorraden en zo hadden als we een tijdje ondergedoken moesten blijven.

Dat had ze me doodgemoedereerd gevraagd terwijl ze tegenover me zat met een pijl in haar borst. Ik had naar haar gekeken, was kotsmisselijk geworden, had mijn blik afgewend en gezegd: 'Stevie Rae, ik weet eigenlijk niet of dit wel zo'n goed moment is om lijsten te maken.'

'Au! Verdikkeme, dat doet meer pijn dan als je met je voet in een distel trapt.' Stevie Rae had lucht ingezogen en was in elkaar gekrompen, maar had het toch klaargespeeld om over haar schouder naar Darius te glimlachen, die de achterkant van haar shirt had opengescheurd om de pijl bloot te leggen die uit haar rug stak. 'Sorry, ik bedoelde niet dat het jouw schuld is dat het zo'n pijn doet. Hoe was je naam ook alweer?'

'Darius, priesteres.'

'Hij is een Zoon van Erebus-krijger,' had Aphrodite eraan toege-

voegd, met een verrassend lief lachje naar hem. Ik zeg ‘verrassend lief’ omdat Aphrodite doorgaans egoïstisch, verwend, onsympathiek en over het algemeen onverdraaglijk is, hoewel ik haar steeds aardiger ga vinden. Met andere woorden, ze is beslist niet lief, maar het werd met de dag duidelijker dat ze echt iets voelde voor Darius, vandaar haar ongebruikelijke lievigheid.

‘Alsjeblieft, zeg. Zijn krijgerschap is wel duidelijk. Hij is gebouwd als een berg,’ had Shaunee gezegd, met een waarderende, verlekkerde blik naar Darius.

‘Een absolute spetter van een berg,’ had Erin gezegd, terwijl ze zoengeluidjes naar Darius had gemaakt.

‘Hij is bezet, tweelingfreaks, dus ga maar lekker met elkaar spelen,’ had Aphrodite hun automatisch toegesnauwd, al had ik het idee gehad dat de belediging niet uit haar hart kwam. Nu ik eraan terugdacht, had ze eigenlijk bijna aardig geklonken.

O, à propos, Erin en Shaunee zijn een zielstweeling, geen biologische tweeling. Erin is een meisje uit Oklahoma met blond haar en blauwe ogen, en Shaunee is een karamelkleurig meisje van Jamaicaanse afkomst uit het oosten. Maar genetica deed er voor hen niet toe; ze hadden net zo goed bij de geboorte gescheiden kunnen zijn om vervolgens door een tweelingradar weer verenigd te worden.

‘O ja. Bedankt dat je ons eraan herinnert dat onze vriendjes er niet zijn,’ zei Shaunee.

‘Want die worden waarschijnlijk opgevreten door man-vogelfreaks,’ zei Erin.

‘Kom op, niet zo somber. Zoey’s oma zei niet dat Raafspotters mensen opeten. Ze zei dat ze mensen alleen maar oppakten met hun gigantische snavel en ze tegen een muur of zo slingerden, keer op keer, net zo lang tot elk botje in hun lichaam gebroken is,’ zei Aphrodite met een opgewekte grijns tegen de tweeling.

‘Eh, Aphrodite, ik geloof niet dat je ze daarmee helpt,’ zei ik. Al had ze wel gelijk. In wezen had zowel zij als de tweeling misschien wel gelijk, hoe angstaanjagend het ook klonk. Ik had daar niet te lang bij stil willen staan en had mijn aandacht weer op mijn gewonde beste vriendin gericht. Ze had er afschuwelijk uitgezien: bleek,

bezweet en onder het bloed. ‘Stevie Rae, vind je eigenlijk niet dat we je naar een...’

‘Ik heb het! Ik heb het!’ Op dat moment was Jack de kleine zijtunnel binnen komen stormen, die was ingericht als Stevie Raes kamer, op de hielen gevolgd door de gele labrador die de jongen zelden of nooit uit zijn gezichtsveld liet. Hij was rood aangelopen en zwaaide met een wit aktetasachtig iets met een groot rood kruis erop. ‘Het lag precies waar je zei, Stevie Rae. In die keukentunnel.’

‘En zodra ik weer op adem ben zal ik je vertellen hoe aangenaam verrast ik was toen ik de werkende koelkasten en magnetrons ontdekte,’ zei Damien, die achter Jack de kamer binnen kwam. Hij hield hijgend en theatraal zijn zij vast. ‘Je moet me toch eens uitleggen hoe je het hebt klaargespeeld om dat allemaal hier te krijgen, en ook de elektriciteit om de apparaten te laten werken.’ Damien zweeg toen zijn blik viel op Stevie Raes bebloede, gescheurde shirt en de pijl die uit haar rug stak, en zijn roze wangen werden lijkleek. ‘Dat moet je maar uitleggen nadat die pijl is verwijderd en je geen brochette meer bent.’

‘Eh... huh?’ zei Shaunee.

‘Bro... wat?’ zei Erin.

‘Dat is Frans voor iets wat aan een spies wordt geregen, meestal eten, cretins. “De wereld wordt krankzinnig en ’s krijgs bloedvogels hitsen door heel ’t land” – hij keek de tweeling met opgetrokken wenkbrauwen aan terwijl hij bewust Shakespeare onjuist aanhaalde, duidelijk in de verwachting dat ze dat doorhadden, wat even duidelijk niet zo was – ‘... is geen excuus voor onzorgvuldig taalgebruik.’ Toen wendde hij zich tot Darius. ‘O, en dit heb ik gevonden in een niet bepaald hygiënische berg gereedschap.’ En hij hield een soort enorme schaar omhoog.

‘Geef die draadschaar en E HBO -doos maar hier,’ zei Darius kalm.

‘Wat ga je met die draadschaar doen?’ vroeg Jack.

‘Het bevederde uiteinde eraf knippen zodat ik de pijl door het lichaam van de priesteres kan trekken. Dan kan ze beginnen te helen,’ zei Darius.

Jack snakte naar adem en viel tegen Damien aan, die een arm om

hem heen sloeg. Duchess, de gele labrador, jankte zachtjes en leunde tegen zijn been. De hond was zeer gehecht geraakt aan Jack sinds haar oorspronkelijke eigenaar, een halfwas die James Stark heette, was doodgegaan en toen ondoed was geworden en Stevie Rae een pijl in haar borst had geschoten. Dit was onderdeel van een snood plan om Kalona, een gemene gevallen engel te bevrijden (ja, achteraf gezien besef ik dat het ingewikkeld is en zelfs behoorlijk verwarrend, maar dat schijnt kenmerkend te zijn voor snode plannen).

O ja, Jack en Damien zijn een stelletje. Dat betekent dat ze homo-tieners zijn. Hallo. Dat gebeurt. Vaker dan je zou verwachten. Wacht even, streep dat door. Het gebeurt vaker dan óúders verwachten.

‘Damien, misschien kunnen Jack en jij teruggaan naar die, eh, keuken die jullie hebben gevonden om te zien of je iets te eten in elkaar kunt draaien,’ zei ik, in een poging iets te bedenken wat ze konden doen zonder naar Stevie Rae te hoeven staren. ‘Ik denk dat we ons allemaal beter zullen voelen als we iets hebben gegeten.’

‘Ik zou er waarschijnlijk van gaan kotsen,’ zei Stevie Rae. ‘Tenzij het bloed is natuurlijk.’ Ze probeerde verontschuldigend haar schouders op te halen, maar brak de beweging naar adem snakkend af en werd zo mogelijk nog bleker dan ze al was.

‘Ik kan ook niet bepaald zeggen dat ik trek heb,’ zei Shaunee. Ze staarde naar de pijl die uit Stevie Raes rug stak met dezelfde fascinatie als waarmee mensen zich vergapen aan een auto-ongeluk.

‘Dito, tweelingzus,’ zei Erin. Ze keek overal heen behalve naar Stevie Rae.

Ik deed juist mijn mond open om te zeggen dat het me geen snars kon schelen of ze trek hadden en dat ik ze gewoon bezig en uit de buurt van Stevie Rae wilde houden, toen Erik Night de kamer binnen rende.

‘Ik heb hem!’ Hij had een stokoude draagbare radiocassette-recorder in zijn hand. Zo’n enorm geval dat lang geleden, zo ongeveer in de jaren tachtig van de vorige eeuw, een ‘gettoblaster’ werd genoemd. Zonder naar Stevie Rae te kijken zette hij het apparaat op de tafel die vlak bij haar en Darius stond en begon aan de gigan-